

Forfatter: Fibiger, Mathilde

Titel: Udrag fra Clara Raphael

Citation: Fibiger, Mathilde: "Clara Raphael", i Fibiger, Mathilde: *Clara Raphael*, udg. af Lise Busk-Jensen, Det Danske Sprog- og Litteraturselskab, Borgen, 1994, s. 31.
Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-fibiger01-shoot-idm140403940227664/facsimile.pdf> (tilgået 25. april 2024)

Anvendt udgave: Clara Raphael

Opmærksomhed, og, især paa anden Haand, at høre tale om mine Fortrin. Mine Tilbederes overfladske Dannelse fik mig til at glemme det Intetsigende i deres Conversation; den tilsyneladende Ærbødighed, de viste, blendede mig, saa jeg ikke mærkede den Ringagt, der laae i at de ikke holdt mig en bedre Underholdning værd, hvis det stod i deres Magt at byde mig den. Og var dette ikke Tilfældet, var det al deres aandelige Eiendom, denne flaae Snak, saa vare de jo Mennesker, som jeg aldrig vilde agtet et Blik, et Ord af mig værd, hvis de ikke (det er haardt at tilstaae!) havde smigret min Forfængelighed! Vor Stilling i Samfundet er sørgelig, og hvorfor? Hvad ret have Mændene til at undertrykke os? thi underkuede ere vi, om end Lænkerne ere forgyldte. Den Stærkeres Ret! Hvori bestaaer da deres Overmagt? I Forstand staae vi ikke tilbage for dem, vi overgaae dem i Enthusiasme og Kraft til Opoffrelse. Men der er en Feil, vi have tilfældes, som hos os har taget en Retning, som giver os i deres Vold. Mændenes Forfængelighed bliver som oftest til Egoisme; de tænke paa sig selv, og alt Andet er kun til for dem, forsaavidt det kan være dem til Gavn eller Skade. *Vor* Forfængelighed gaar ud paa at behage Andre, og det gjør os afhængige. Det er Forfængeligheden, som drager vor Sjæl fra det Støre, som adsplitter vore Evner, der forenede kunde og skulde have virket for et stort Maal. Det er den, som faaer os til at søge udenfor os, hvad Enhver har i sin egen Sjæl. Den er Fristeren, som viser os Livets Herlighed, som man seer det i Lykkens og Ungdommens Dage, viser os Beundring og Smiger, lader os ret føle det Berusende deri at være den Første, og siger: »Alt dette vil jeg give Dig, hvis Du vil falde ned og tilbede mig!» Og man vil saa nødig opgive denne Herlighed, man finder det saa uskyldigt, gjerne at ville behage, man vil forene Alt, og Skinlivet tager lidt efter lidt overhaand, saa det egentlige Liv, Gud i vor Sjæl, bliver svagere og svagere, og langsomt dør hen.

Der er et Ord, som engang har betaget Fristelsen dens Magt: »Viig fra mig, Satan! Man skal elske Herren, sin Gud, og tjene ham alene!» Kunde vi sige dette til vor Forfængelighed, og sonderbryde alle Baand, som gjøre os afhængige af Andres Svagheder, da vilde det eneste Baand, der bør bestaae mellem dem og os, Kjærlighedens, styrkes. Som Slyngplanten, der støtter sig til den mægtige Ege, skulde vi støtte os til Gud, og drage Liv og Næring af den evige

Viisdoms Kilde, ikke for, som Katholikerne troe, at ligge bedende
for Guds Throne Evigheder igjennem, men for at kjæmpe og seire,
for at føle vore Tanker klares, vor Bevidsthed vækkes, og vor Livs-
kraft ledes til en velsignelsestrig Virksomhed i Aandens Rige!

Clara Raphael